

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 2 MARTIE 1982¹

BV Industrie Diensten Groep

împotriva

J. A. Beele Handelmaatschappij BV

[cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Gerechtshof din Haga (Țările de Jos)]

„Libera circulație a mărfurilor – Imitația servilă”

Cauza 6/81

În cauza 6/81,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Gerechtshof din Haga, de pronunțare, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

BV INDUSTRIE DIENSTEN GROEP, din Haga,

și

J. A. BEELE HANDELMAATSCHAPPIJ BV, din Hoorn,

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolelor de la 30 la 36 din tratat,

CURTEA,

---

¹ Limba de procedură: olandeza.

compusă din domnii J. Mertens de Wilmars, președinte, G. Bosco, A. Touffait și O. Due, președinți de cameră, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O’Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros și F. Grévisse, judecători,

avocat general: domnul P. VerLoren van Themaat,

grefier: domnul P. Heim

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1 Prin Hotărârea din 11 decembrie 1980, primită la Curte la 14 ianuarie 1981, Gerechtshof din Haga a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, o întrebare preliminară privind interpretarea normelor din tratat cu privire la libera circulație a mărfurilor.

2 Întrebarea a fost adresată în cadrul unui litigiu între o societate olandeză, importator exclusiv de canale de cabluri produse în Suedia și comercializate începând din 1963 în Țările de Jos, și o altă societate olandeză care comercializează începând din 1978, în Țările de Jos, canale de cabluri produse în Republica Federală Germania. Din dosarul cauzei rezultă că respectivele canale de cabluri suedeze erau anterior protejate, între altele, în Republica Federală Germania și în Țările de Jos în temeiul unui drept de brevet, iar producerea canalelor germane, precum și importul lor în Țările de Jos au început după expirarea perioadei de validitate a acestor brevete.

3 Prima dintre societățile menționate a introdus în fața președintelui Arrondissementsrechtbank din Haga o cerere de ordonanță președințială împotriva celei de-a doua, susținând că respectivele canale de cabluri germane reprezintă o imitație servilă a canalelor de cabluri suedeze și solicitând președintelui să interzică părâtei să comercializeze sau să înlesnească comercializarea canalelor de cabluri în Țările de Jos.

4 Ca urmare a faptului că președintele Arrondissementsrechtbank a admis această cerere, cea de-a doua societate a atacat hotărârea respectivă în fața Gerechtshof din Haga. Conform hotărârii de trimitere, această instanță a concluzionat cu titlu provizoriu că producătorul german a putut să conceapă un alt sistem de canale de cabluri decât sistemul suedez, fără a aduce atingere calității produsului său din punct de vedere economic ori din punct de vedere tehnic și că, nefăcând aceasta, a creat confuzie între cele două produse. Din acest motiv, Gerechtshof consideră că președintele Arrondissementsrechtbank a estimat corect că produsul german constituia, conform dreptului olandez, o imitație servilă a canalelor de cabluri. Întrucât apelanta a susținut că respectivele canale de cabluri vândute de către aceasta au fost comercializate în mod legal într-un

alt stat membru și că, prin urmare, acțiunea intimitei a încălcat dispozițiile articolelor 30-36 din Tratatul CEE, *Gerechtshof* a hotărât să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Presupunând:

a) că un comerciant comercializează în Țările de Jos produse care nu mai sunt acoperite de un brevet oarecare și care, fără un motiv anume, sunt identice cu produsele deja comercializate de mai multă vreme în Țările de Jos de către un alt comerciant, care se disting de alte produse similare, și că primul comerciant creează astfel confuzie, în mod inutil;

b) că, în conformitate cu legea olandeză, primul comerciant săvârșește astfel, prin concurență neloială, un act ilicit față de cel de-al doilea comerciant;

c) că legea olandeză recunoaște celui de-al doilea comerciant dreptul de a obține pe această bază o ordonanță președințială prin care să se interzică celui dintâi comerciant să continue comercializarea acestor produse în Țările de Jos;

d) că produsele celui de al doilea comerciant sunt fabricate în Suedia, iar cele ale celui dintâi comerciant în Republica Federală Germania;

e) că primul comerciant își importă produsele din Republica Federală Germania, unde aceste produse au fost în mod legal comercializate de către o persoană, diferită de cel de-al doilea comerciant, producătorul suedez sau persoana care este asociată cu acesta sau a obținut de la unul dintre aceștia o autorizație în acest sens,

normele conținute în Tratatul CEE privind libera circulație a mărfurilor, fără a aduce atingere celor prevăzute la articolul 36, îl împiedică pe cel de-al doilea comerciant să obțină pronunțarea unei ordonanțe președințiale împotriva celui dintâi comerciant?”

5 Din dosarul cauzei reiese că norma de drept olandez, invocată în întrebare, ca de altfel protecția împotriva imitației servile din dreptul majorității celorlalte state membre a fost dezvoltată, în esență, de jurisprudență. După cum a observat Comisia, protecția împotriva imitației servile nu a făcut până acum obiectul, pe plan comunitar, unor eforturi de apropiere a legislațiilor naționale. Din acest motiv, analiza conformității cu normele din tratat privind libera circulație a mărfurilor a unei astfel de protecții se limitează la modalitățile de protecție care sunt descrise în hotărârea de trimitere a *Gerechtshof* în cadrul dreptului olandez.

6 Din această hotărâre reiese că, sub rezerva răspunsului care urmează a fi dat întrebării adresate, *Gerechtshof* este dispus să confirme interdicția de a se comercializa în Țările de Jos produse despre care se presupune că au fost comercializate, în mod legal, într-un alt stat membru.

7 O astfel de interdicție constituie un obstacol în calea liberei circulații a mărfurilor între statele membre, care intră, în principiu, sub incidența articolului 30, articol ce interzice toate măsurile cu efect echivalent restricțiilor cantitative la import. Cu toate acestea, Curtea s-a pronunțat în mod constant (între altele, în hotărârea din 20 februarie 1979, „*Cassis de Dijon*”, 120/78, Rec., p. 649, și în hotărârea din 17 iunie 1981, *Comisia împotriva Irlandei*, 113/80, nepublicată încă) că, în absența unei reglementări comune cu privire la producție și comercializarea produselor, obstacolele în calea circulației intracomunitare care rezultă ca urmare a diferențelor dintre reglementările naționale trebuie să fie acceptate în măsura în care o astfel de reglementare, aplicabilă, fără nicio distincție, produselor naționale și produselor importate se poate justifica prin necesitatea de a satisface cerințe imperative care țin, între altele, de protecția consumatorilor și de loialitatea tranzacțiilor comerciale. Este necesar să se analizeze dacă protecția împotriva imitației, conform modalităților descrise în hotărârea de trimitere, îndeplinește aceste condiții.

8 În cazul în care, în speță, acțiunea principală se referă la protecția unui produs fabricat într-o țară terță împotriva comercializării unui produs fabricat într-un stat membru, punerea în aplicare a jurisprudenței, de către instanța națională, nu depinde de originea națională respectivă a produsului imitat și a produsului care constituie imitația. De asemenea, nimic din hotărârea de trimitere nu permite să se afirme că modalitățile de aplicare a acestei jurisprudențe sunt adaptate nevoilor specifice producției naționale, astfel încât să dezavantajeze, de fapt, produsele importate. Este necesar să se pornească de la ipoteza că jurisprudența invocată de instanța națională se aplică nediferențiat produselor naționale și produselor importate.

9 Jurisprudența națională care interzice imitarea servilă a produsului unei alte persoane, de natură să creeze confuzie, poate, într-adevăr, să protejeze consumatorii și să promoveze loialitatea tranzacțiilor comerciale, obiective de interes general care, conform jurisprudenței Curții, menționate anterior, pot justifica existența obstacolelor în calea circulației intracomunitare ce rezultă ca urmare a diferențelor dintre reglementările naționale referitoare la comercializarea produselor. Că o astfel de normă răspunde efectiv cerințelor imperative este, de altfel, susținut de faptul că aceasta corespunde ideii exprimate la articolul 10 bis din Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale, astfel cum a fost revizuită ultima dată la Stockholm la 14 iulie 1967, care interzice, între altele, toate faptele de natură să creeze confuzie cu produsele unui concurent și că această normă este recunoscută, în principiu, în jurisprudența majorității statelor membre.

10 Pentru a răspunde la întrebarea dacă o jurisprudență cum este cea descrisă în hotărârea de trimitere este necesară pentru a atinge obiectivele indicate mai sus sau dacă depășește ceea ce se poate justifica prin acestea, este necesar să se examineze în amănunt modalitățile de aplicare expuse în hotărâre.

11 În acest sens, din însăși formularea întrebării reiese, în primul rând, că, în conformitate cu aprecierea provizorie a instanței naționale, produsele pe care intenționează să le interzică de la comercializare sunt, fără un motiv anume, identice cu produsele imitate și că apelanta în acțiunea principală creează confuzie în mod inutil. De asemenea, din hotărârea de trimitere reiese că necesitatea sau inutilitatea unei astfel de imitații a fost apreciată nu doar din punct de vedere tehnic, ci și din punct de vedere economic sau comercial.

12 În al doilea rând, atât din formularea întrebării, cât și din dosarul cauzei rezultă că nu există niciun indiciu asupra unei înțelegeri ori unei legături de dependență între fabricantul suedez al produsului original și fabricantul german al produsului care este considerat a reprezenta o imitație și a cărui comercializare în Țările de Jos este în litigiu.

13 În cazul în care sunt întrunite condițiile prezentate în hotărârea de trimitere, o jurisprudență privind imitația servilă a unui produs al altei persoane nu poate fi considerată ca depășind cadrul cerințelor imperative inerente protecției consumatorilor și loialității tranzacțiilor comerciale.

14 Apelanta în acțiunea principală a ridicat în fața Curții problema pieselor de schimb. Aceasta a subliniat că respectivele canale de cabluri se instalează nu numai în clădiri, ci și pe nave și că interdicția de a comercializa produsul german în Țările de Jos impune efectuarea reparațiilor navelor în Țările de Jos cu ajutorul unor piese de schimb suedeze, chiar și în cazul în care nava este echipată cu canale de cabluri germane. Deoarece această problemă nu a fost ridicată de instanța națională și deoarece potrivit intimatului în acțiunea principală, care, în cursul procedurii în fața Curții, și-a exprimat opinia că ordonanța președințială solicitată nu se referă la piesele de schimb pentru repararea canalelor de cabluri germane, nu este necesar să se soluționeze această problemă, pentru care considerațiile anterioare nu sunt, în mod necesar, decisive.

15 Este necesar să se răspundă la întrebarea adresată de Gerechtshof din Haga că normele din Tratatul CEE privind libera circulație a mărfurilor nu împiedică posibilitatea ca, prin aplicarea unei norme de drept intern cu privire la produsele naționale și la produsele importate, un comerciant care comercializează de o lungă perioadă de timp într-un stat membru un produs care se distinge de alte produse similare să obțină pronunțarea, împotriva unui alt comerciant, a unei ordonanțe președințiale care să impună interdicția de a continua comercializarea în acest stat membru a unui produs care provine dintr-un alt stat membru în care este legal comercializat, dar care este, fără a fi necesar, identic cu cel dintâi produs și creează astfel, în mod inutil, confuzie între cele două produse.

Cu privire la cheltuielile de judecată

Cheltuielile efectuate de către Guvernul Regatului Unit și de către Comisie, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări; întrucât procedura are, în raport cu părțile din acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebarea care i-a fost adresată de către Gerechtshof din Haga, prin hotărârea din 11 decembrie 1980, hotărăște:

Normele din Tratatul CEE privind libera circulație a mărfurilor nu împiedică posibilitatea ca, prin aplicarea unei norme de drept intern cu privire la produsele naționale și la produsele importate, un comerciant care comercializează de o lungă perioadă de timp într-un stat membru un produs care se distinge de alte produse similare să obțină pronunțarea, împotriva unui alt comerciant, a unei ordonanțe președințiale care să impună interdicția de a continua comercializarea în acest stat membru a unui produs care provine dintr-un alt stat membru în care este legal comercializat, dar care este, fără a fi necesar, identic cu cel dintâi produs și creează astfel, în mod inutil, confuzie între cele două produse.

Mertens de Wilmars

Bosco

Touffait

Due

Pescatore

Mackenzie Stuart

O'Keeffe

Koopmans

Everling

Chloros

Grévisse

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 2 martie 1982.

Grefier

P. Heim

Președinte

J. Mertens de Wilmars